

utvivlsom, jeg vil endog saa være tilbøielig til at troe, at Regjeringen, Kongen, i alt Fald maatte kunne heve nogle af de positive Virkninger, som ifølge Lovgivningen ere knyttede til den Ansami, der følger af visse strafværdige og straffede Handlinger. Det forstaaer sig af sig selv, at Kongen ligesaa lidt nu kan, som han, efterat denne Lov er udkommen, vil kunne give Opreisning for, hvad den paagjældende Person har lidt i den offentlige Mening; men naar der er Spørgsmaal om at gjenoprette de stabelige Følger, som Forbrydelsen og Straffedommen ifølge den positive Lovgivning have paa den Paagjældendes hele Retsstilling, finder jeg det ialtsald meget tvivlsomt, om ikke Kongen og Regjeringen dog for en meget væsentlig Deel maa antages at have den Myndighed, som her er Tale om. Men, som sagt, det falder mig ikke ind at ville urgere denne Bestraffning ligeoverfor den, Regjeringen er gaaet ud fra. Naar en Regjering ialtsald finder det tvivlsomt, om Regjeringsmagten har en saadan Myndighed, og ifølge denne Tvivl henvender sig til Lovgivningsmagten for at faae dennes Approbation eller Samtykke til, at Regjeringen udøver den Myndighed, der er Spørgsmaal om, paa en vis Maade, vilde det vistnok være urigtigt fra Lovgivningsmagtens Side, om den ikke imødekam et saadant Skridt af Regjeringen. Men naar det altsaa dog kunde være tvivlsomt, om ikke Regjeringen allerede ialtsald til en vis Grad har den her omspurgte Myndighed, saa er der formentlig dobbelt Opfordring til at paasee, at, naar der nu skal gives Bestemmelser gjennem Lov om dette Forhold, og naar man derved gaar ud fra den Forudsætning, at Regjeringen ingeninde kan gaae udenfor Lovens Regler, — Grændserne for Udøvelsen af Myndigheden da ikke blive trufne altfor snevert. Man maa nemlig gaae ud fra, at, naar denne Lov udkommer, vil Regjeringen ikke i noget Tilfælde kunne meddele Agtelsesopreisning — ikke i nogen Retning — uden forsaavidt det hjemles i denne Lov, Noget, som jeg, som sagt, hidtil ialtsald har anseet for at være tildeels tvivlsomt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimiestad) har berørt et Par Punkter, nemlig i Slutningen af § 2 og i § 4. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa et

trede Punkt. For at Agtelsesopreisning kan erhverves, udfordres der, at der er forløbet en Tid af mindst 5 Aar fra den Tid, da Straffen er udstaaet eller ved Benaadning eftergivet, og denne Forbring forekommer mig rimelig og naturlig. Men dernæst udfordres det efter Udkastet, at Vedkommende skal i det nævnte Tidsrum af 5 Aar have haft Ophold her i Landet og godtgjøre i det nævnte Tidsrum at have ført en i enhver Henseende ulastelig Wandel. At den Vedkommende skal godtgjøre, at han i de sidste Aar — maastee endog i længere Tid end den foreslaaede — har ført en ulastelig Wandel, forstaaer sig, som det forekommer mig, af sig selv. Det er ogsaa pien-synligt, at det i og for sig maa lette den Paagjældendes Afgangen til at faae Agtelsesopreisning, at han har været her i Landet, hvor det i ethvert Tilfælde er ganske anderledes let at kontrollere den Maade, hvorpaa han har opført sig; men det forekommer mig, at det vilde være urigtigt ganske at gjøre det umuligt at kunne meddele denne Opreisning til en Mand, der ikke netop har tilbragt de sidste 5 Aar her i Landet. Vi vide jo Alle, at det ikke er saa sjældent, at netop Folk, navnlig unge Mennesker, som dybest føle den Stam, der er overgaaet dem, forlade deres Fædreland for kortere eller længere Tid og søge sig et nyt Hjem i Udlandet. Man har vistnok ikke saa Exempler paa, at saadanne unge Mennesker, der have forladt deres Fædreland, have forstaaet i fremmede Lande ikke blot at vinde Agtelse, men ogsaa at optræde paa en saadan Maade, at deres Fædreland ofte kunde være ret glad ved at kunne nævne dem som Landsmænd. Det vil da imidlertid vistnok jævnlig være Tilfældet, at saadanne Folk senere kunde ønske at vende tilbage til deres Fædreland, og at der kunde være al Grund til at aabne dem Muligheden for at kunne gjøre det; men naar Loven udkommer, som den her er foreslaaet, vil der være reist en uoverstigelig Vold for, at Saadant kan lade sig gjøre. Det er mig ikke klart, hvad der skulde være til Hinder for at affatte § 2 saaledes, at det vel fremhæves som en Betingelse, der i Almindelighed maa for-dres, at den Paagjældende skal have ført en ulastelig Wandel her i Landet, men at det